

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΚΗΦΙΣΙΑΣ ΑΜΑΡΟΥΣΙΟΥ ΚΑΙ ΩΡΩΠΟΥ

Εβδομαδιαία έκδοση Του Ιερού Ναού Αγίων
Αποστόλων Πέτρου και Παύλου Πεύκης

Νικολάου Πλαστήρα και Πατριάρχου Γρηγορίου Ε'
Τηλ. 2108027738 email: agioi.apostoloi@gmail.com

«ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟΙ ΑΝΤΙΣΤΑΣΟΙ»

ΚΥΡΙΑΚΗ 13 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 2016. Η' ΛΟΥΚΑ

Ιωάννου επισκόπου Κωνσταντινουπόλεως Του Χρυσοστόμου.
Έτος 9^ο Τεύχος 409

ΤΟ ΝΗΠΤΙΚΟ ΕΛΕΟΣ ΤΟΥ ΚΑΛΟΥ ΣΑΜΑΡΕΙΤΗ

(Ιωάννης Κορναράκης)

Ας αρχίσουμε από την γνωστή σε όλους παραβολή του καλού Σαμαρείτου (Λουκ. 10, 33-37). Σε κάποιο σημείο του δρόμου από Ιερουσαλήμ εις Ιεριχώ, κάποιος άνθρωπος έγινε στόχος σκληρόκαρδων ληστών, οι οποίοι αφού τον λήστευσαν, τον άφησαν ημιθανή τυγχάνοντα, μισοπεθαμένο! Καταπληγωμένο και εμφανώς θανάσιμα

κακοποιημένο.

Ο πρώτος περαστικός που έτυχε να ιδεί το τραγικό για τον συνάνθρωπό του αυτό γεγονός, ήταν ένας ιερέας. Τον είδε, ποιος ξέρει τι σκέφθηκε και συναισθάνθηκε. Πάντως τον είδε και αντιπαρήλθεν! Έφυγε. Τακτοποιημένος ίσως με τον εαυτό του, αφού η συνείδησή του δεν λειτούργησε ιερατικά, για να αντιμετωπίσει φιλόανθρωπα τον τραγικό αυτόν άνθρωπο!

Το ίδιο έκανε κι ένας ακόμα άνθρωπος, λευΐτης, υπηρέτης και λειτουργός του ναού του Θεού. Ελθών και ιδών αντιπαρήλθεν. Δηλαδή ο δεύτερος αυτός περαστικός άνθρωπος, μπροστά από τον μισοπεθαμένο συνάνθρωπό του, δεν πέρασε βιαστικός όπως ο ιερέας, αλλά πλησίασε, είδε την τραγική του κατάσταση και συνέχισε ήσυχος και αδιάφορος τον δρόμο του προς τον προορισμό του.

Αλλά αμέσως έφθασε κοντά στο τραγικό θύμα των ληστών ένας Σαμαρείτης. Ένας ξένος, από άλλη περιοχή, στην οποία οι Ιουδαίοι δεν ήταν συμπαθείς και αποδεκτοί, αφού τους χώριζαν θρησκευτικές διαφορές με τους Σαμαρείτες. Κι όμως αυτός ο ξένος και αλλόθρησκος, ιδών αυτόν εσπλαγχνίσθη! Τον λυπήθηκε, τον περιέθαλψε πρόχειρα και τον μετέφερε στο πιο κοντινό πανδοχείο. Φρόντισε να μη του λείψει τίποτε και πλήρωσε χρήματα για τη φιλοξενία του στο πανδοχείο.

Εάν ο Σαμαρείτης, ο ευεργέτης του Ιουδαίου ο οποίος κακοποιήθηκε θανάσιμα από ληστές συμπατριώτες του, έδειχνε την ίδια συμπεριφορά ασπλαγχνίας και ψυχρότητας που έδειξαν οι συμπατριώτες τού θύματος ιερείς, θα ήταν πλήρως δικαιολογημένος. Γιατί άραγε;

Όταν ο Ιησούς σε κάποια οδοιπορία του προχώρησε, πέρα από τα όρια της Ιουδαίας και μπήκε στην περιοχή της Σαμάρειας, κεκοπιακώς εκ της οδοιπορίας αυτής, κάθισε να ξεκουραστεί κοντά στο φρέαρ του Ιακώβ και να πει νερό από την πηγή αυτή. Αλλά εκείνη την στιγμή είχε πλησιάσει την πηγή και μία γυναίκα Σαμαρείτιδα, για να αντλήσει νερό από το πηγάδι της πηγής αυτής. Έτσι ο Ιησούς, διψασμένος, ζητάει από τη γυναίκα αυτή να του δώσει νερό να πει.

Αντί όμως ύδατος πηγαίου και δροσερού, η Σαμαρείτιδα εκείνη συμπεριφέρθηκε επιθετικά στον Ιουδαίο οδοιπόρο! Με περιφρονητικό ύφος του είπε:

- Πώς εσύ Ιουδαίος ζητάς από μια γυναίκα Σαμαρείτιδα νερό; Δεν ξέρεις ότι οι Ιουδαίοι και οι Σαμαρείτες δεν έχουν καμία σχέση μεταξύ τους;

Πράγματι μεταξύ Ιουδαίων και Σαμαρειτών δεν υπήρχε καμία σχέση. Αντίθετα, ο ένας λαός περιφρονούσε και εχθρεύετο τον άλλο. Η Σαμάρεια, η οποία παλαιότερα αποτελούσε το βόρειο Ισραηλιτικό κράτος, ήδη πολύ προ της εποχής του Χριστού είχε προσχωρήσει στην ειδωλολατρεία και είχε "εθνικώς" αλλοιωθεί από μεγάλες επιμιξίες με ξένους λαούς. Στην εποχή δε του Ιησού το όνομα Σαμαρείτης ισοδυναμούσε με ύβρη.

Ο Σαμαρείτης επομένως ο οποίος περνούσε μέσα από την Ιουδαία, ήταν δικαιολογημένα φορτισμένος με εμπάθεια και εχθρικά αισθήματα εναντίον των κατοίκων της. Αλλά ο Σαμαρείτης της παραβολής του Ιησού δεν είχε ούτε την ψυχολογία ούτε τα εχθρικά αισθήματα των συμπατριωτών του εναντίον των Ιουδαίων. Διαφορετικά θα αισθανόταν χαρά μπροστά στο τραγικό θέαμα του εμπεσόντος στους ληστές Ιουδαίου.

Ο Σαμαρείτης της παραβολής του Κυρίου εντυπωσιάζει για την καθαρότητα του νου του και της καρδιάς του από παθογόνες - εχθρικές αντιστάσεις στο έλεος και την έκφραση της αγάπης. Ότι δεν έκαναν οι

ιερείς της πατρίδος του τραγικού θύματος των ληστών το έκανε ένας εξ ορισμού εχθρός των Ιουδαίων.

Ήταν εξ ορισμού εχθρός όχι όμως από την φύση του και την καρδιά του. Αντίθετα, θα έλεγε κανείς ότι ως ιερέας της αγάπης, τελετούργησε το μυστήριο του ελέους και της ευσπλαχνίας στη θέση των εξ ορισμού ιερέων του Θεού!

Ο νους του καλού Σαμαρείτη, στην πράξη της αγάπης του, εκπέμπει πράγματι ανταύγειες φωτιστικές μιας εντελώς ευαγγελικής νήψεως. Επειδή χρειάζεται, αλήθεια, πολλή νήψη, φωτιστική διάκριση, για να υπερβεί κάποιος και να δαμάσει τραυματικά αισθήματα εχθρικών συμπεριφορών από φίλους και εχθρούς και να τα μεταποιήσει σε φίλτρο αγάπης και θυσίας για τους πρωταγωνιστές των τραυμάτων αυτών.

Ο Κύριος με την παραβολή του Καλού Σαμαρείτη εικονογράφησε και προσδιόρισε την οδό της νήψεως ως μέσο έκφρασης της αγάπης προς τους εχθρούς μας. Ο κορυφαίος λόγος του "αγαπάτε τους εχθρούς υμών", στην πραγμάτωσή του προϋποθέτει νήψη πολλή. Νήψη φωτιστική και αναιρετική της κακίας.

Ο ΑΓΙΟΣ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ ΔΙΔΑΣΚΕΙ ΓΙΑ ΤΟΝ ΓΑΜΟ ΚΑΙ ΤΗΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

Γράφει ο Μοναχός Μωσής, Αγιορείτης

Υπήρξε βαθύς γνώστης του ιερού ανθρωπίνου προσώπου, της ψυχής και της αδυναμίας του. Γνώριζε καλά τη σημασία της καλής οικογένειας στην κοινωνία. Η οικογενειακή συνοχή, η συζυγική ομόνοια και η γονεϊκή αγάπη δημιουργούν υπευθυνότητα και απαραίτητη στοργικότητα. Για τον θεοφόρο Χρυσόστομο μυστήριο αγάπης είναι ο γάμος. Δεν είναι, λέει, δύο άνθρωποι αλλά ένας. Ουσία και σύνδεσμος του γάμου είναι η θυσιαστική αγάπη των μελών του. Θα τονίσει ιδιαίτερα πως σκοπός του γάμου είναι η αλληλοβοήθεια των συζύγων προς κατάκτηση της αρετής. Ο γάμος, λέει και ξαναλέει, δεν είναι εμπόδιο για την κατόρθωση της αρετής. Ο γάμος είναι ασφάλεια, παρηγοριά και ανάπαυση.

Ο ίδιος όμως τονίζει πως όπως ο γάμος είναι λιμάνι, έτσι μπορεί να γίνει και ναυάγιο, για εκείνους που κακώς τον χρησιμοποιούν. Για τον λόγο αυτό διδάσκει πως το σπιτικό αποτελεί αγώνα και παλαιόστρα αγωγής, ώστε τα μέλη του γυμνασμένα καλά να αντιμετωπίσουν και την αγορά του

κόσμου. Για να ευημερήσει ο γάμος χρειάζεται απαραίτητα ανιδιοτέλεια των συζύγων, θυσιαστική αγάπη, αλληλοσεβασμός και αλληλοκατανόηση. Δεν δυσκολεύεται να πει πως ο σύζυγος θα πρέπει στη σύζυγο να μιλά χαριτωμένα, καλοσυνάτα, ευγενικά και στοργικά. Το ίδιο και η σύζυγος και οι γονείς προς τα παιδιά. Συνεχίζει ο άγιος απευθυνόμενος προς τον σύζυγο: ποτέ να μη της μιλάς άκομψα και πεζά, αλλά με φιλοφρόνηση και με πολλή εκτίμηση.

Η σύζυγος δεν θα πρέπει να καταδυναστεύεται, να δεσμεύεται, να φοβείται, να απειλείται και να υβρίζεται. Πώς θα υπάρχει αρμονία και γαλήνη όταν η γυναίκα είναι τρομοκρατημένη από τον άνδρα της; Η αναζήτηση συζύγου θέλει μεγάλη προσοχή, σπουδή, σύνεση και όχι βιασύνη και επιπολαιότητα. Θα πρέπει να ενδιαφέρει και η σημαντική εσωτερική ωραιότητα. Δυστυχώς σήμερα δεν αναζητείται το κάλλος της ψυχής, και γι' αυτό έχουμε τόσα πολλά προβλήματα. Ο άγιος επιμένει. Να προτιμάται η ευγένεια της ψυχής, των τρόπων η αρετή και η επιείκεια, και όχι μόνο η κτηματική περιουσία και η σωματική ωραιότητα. Έτσι η συζυγία ισχυροποιείται, μένει αδιάλυτη και ηγεμονεύει η αγάπη. Τον γάμο τον θέλει ισόβιο και το διαζύγιο το θεωρεί ναυάγιο. Η ανδρική σκληρότητα προς το ασθενές φύλο είναι ανεπίτρεπτη. Θεωρεί ότι το ωραιότερο είναι η συνεχής, ιερή και πολύτιμη αγάπη μεταξύ των συζύγων, την οποία επαναλαμβάνει στα έργα του.

Την τεκνοποιία συνδυάζει με την καλλιτεκνία. Η γέννηση των παιδιών δίνει μεγάλη παρηγοριά στο ανδρόγυνο. Δίνει μάλιστα ιδιαίτερη σημασία στο θέμα της αγωγής των παιδιών. Θα έχει πλούσια ευλογία από τον Θεό η μητέρα αν αφιερώνει αρκετό χρόνο για να οδηγήσει τα παιδιά της στη φιλία της αρετής. Η αγωγή αξίζει και πρέπει να αρχίσει από πολύ νωρίς. Ο πατέρας με τον καλό του τρόπο θα πρέπει κι αυτός να διδάσκει ωφέλιμα τα παιδιά του. **Όσους δεν φροντίζουν για την καλή αγωγή των παιδιών τους τους ονομάζει παιδοκτόνους.** Αρκετοί εργάζονται μόνο για υλικό πλούτο και καθόλου για ψυχικό. Προτιμά τους γονείς να συγχωρούν τα άτακτα παιδιά τους, να δείχνουν κατανόηση και συμπάθεια. Ακόμη και στις πτώσεις των παιδιών, λέει ο άγιος, θα είναι προτιμότερο οι γονείς να είναι συγκαταβατικοί. Η απειλή κάποιας τιμωρίας να είναι πάντοτε διακριτική.

Κληρονομιά και μαγιά θεωρεί την καλή αγωγή που επηρεάζει και θεραπεύει. Χρησιμοποιεί εύστοχα διάφορα παραδείγματα και σαγηνεύει το ακροατήριό του ο έξοχος ιεροκήρυκας. Το μέλημα της πνευματικής προόδου είναι πρωταρχικό στη διδασκαλία του. Επαναλαμβάνει συχνά ότι οι καλοί γονείς θα πρέπει πάντοτε να διδάσκουν στα καλά τους παιδιά ότι στη ζωή τους αξίζει να προτιμούν πάνω από όλα την πνευματική πρόοδο.